

Joseph Beuys: Manresa Carmen Bernárdez

15 de desembre de 1966. Galeria Schmela, Düsseldorf.
Amb la participació de Henning Christiansen i Björn Nörgard.

Durant la seva estada a Espanya Beuys va visitar la ciutat de Manresa i la idea de realitzar aquesta acció procedeix de l'interès que va despertar en ell la figura d'Ignasi de Loyola, que pels volts de l'any 1523 es va refugiar en aquesta ciutat catalana per recuperar-se de les seves ferides de guerra. Aquell període de disciplina i meditació, del qual va sorgir la redacció dels *Ejercicios espirituales*, tenia un atractiu molt especial per a Beuys.

Com en la seva acció *24 Hores*, es tracta d'establir noves relacions entre l'home i el seu propi espai/temps. Una vegada més, el tema és «la intuïció com a forma superior de la raó», ja que amplia els horitzons de la pròpia raó cap a tot el que és sensitiu i espiritual. *Manresa* tracta també de la dualitat entre art i ciència, tal com apareix a l'obra de Beuys. En aquest cas, la ciència és també un «principi cristal·litzat» racional que cal «vitalitzar» mitjançant la intuïció. Els elements orgànics com el sèu conviuen amb objectes de tecnologia primària.

L'acció es polaritza a l'entorn de la recerca de «l'Element número Tres». El número U està situat a la part superior d'una creu, la banda dreta de la qual està dibuixada amb guix i la part esquerra feta amb feltre. L'Element número Dos és una caixa de fusta que conté diversos objectes i aparells elèctrics amb els quals Beuys il·lumina la instal·lació; també s'encén una llebre daurada. En un racó de l'habitació hi ha un «racó de sèu» i en un altre un «racó de feltre». Amb l'ajut d'una bomba d'aire escampa sèu pel terra i una de les parets. L'Element número Tres és el que falta trobar. Durant l'acció, Henning Christiansen va pronunciant paraules, repetint-ne algunes rítmicament i emfasitzant-ne ara unes ara les altres. La divisió en dues parts de la creu —un altre element ple de significat— expressa l'estat de divisió del món en dos grans blocs, així com la perpètua escisió de la personalitat humana. Els racons de sèu i de feltre es tornen a referir a allò orgànic-amorf i allò formalment definit. Una doble metàfora sobre la mateixa idea.

CARMEN BERNÁRDEZ

December 15, 1966. Schmela Gallery, Düsseldorf.
With the participation of Henning Christiansen and Björn Nörgard.

During his stay in Spain, Beuys visited the city of Manresa, and the idea of carrying out this action came from the interest awoken by the figure of Ignatius Loyola, who had sought refuge in the Catalan city around 1523 in order to recover from his war wounds. That period of discipline and meditation, which would result in the *Ejercicios Espirituales*, had a special attraction for Beuys.

As in his action *24 Hours*, here the plan is to establish new relationships between man and his own space/time. Once more, the central theme is «intuition as a superior form of reason», since the horizons of reason itself are opened out towards the sensitive and the spiritual. Similarly, *Manresa* deals with the duality between art and science, a subject that frequently appears in Beuys' activity. In this case, science is also a rational «crystallised principle» which must be «vitalised» by means of intuition. Organic matter such as fat thus lives side by side with objects of primitive technology.

The action is polarised around the search for «Element number Three». Number One is situated at the top of the cross, the right half of which is drawn in chalk, while the left half is made of felt. Element Number Two is a wooden box containing several objects and electrical apparatus with which Beuys illuminates the installation; he also lights up a golden hare. In a corner of the room there is a «corner of fat» and in another, a «corner of felt». With an air pump he sprays fat over the floor and one of the walls. Element Number Three is the one still to be found. As the action unfolds, Henning Christiansen utters words, some of which he repeats rhythmically while others he emphasises alternately. The division of the cross into two parts —another recurring element charged with significance— expresses the division of the world into two great blocks and the perpetual scission of the human personality. The corners of fat and felt refer once again to the two components of what is organico-amorphous and what is formally defined; a double metaphor of the same idea.

CARMEN BERNÁRDEZ

ELEMENT 1

M

ELEMEN 2

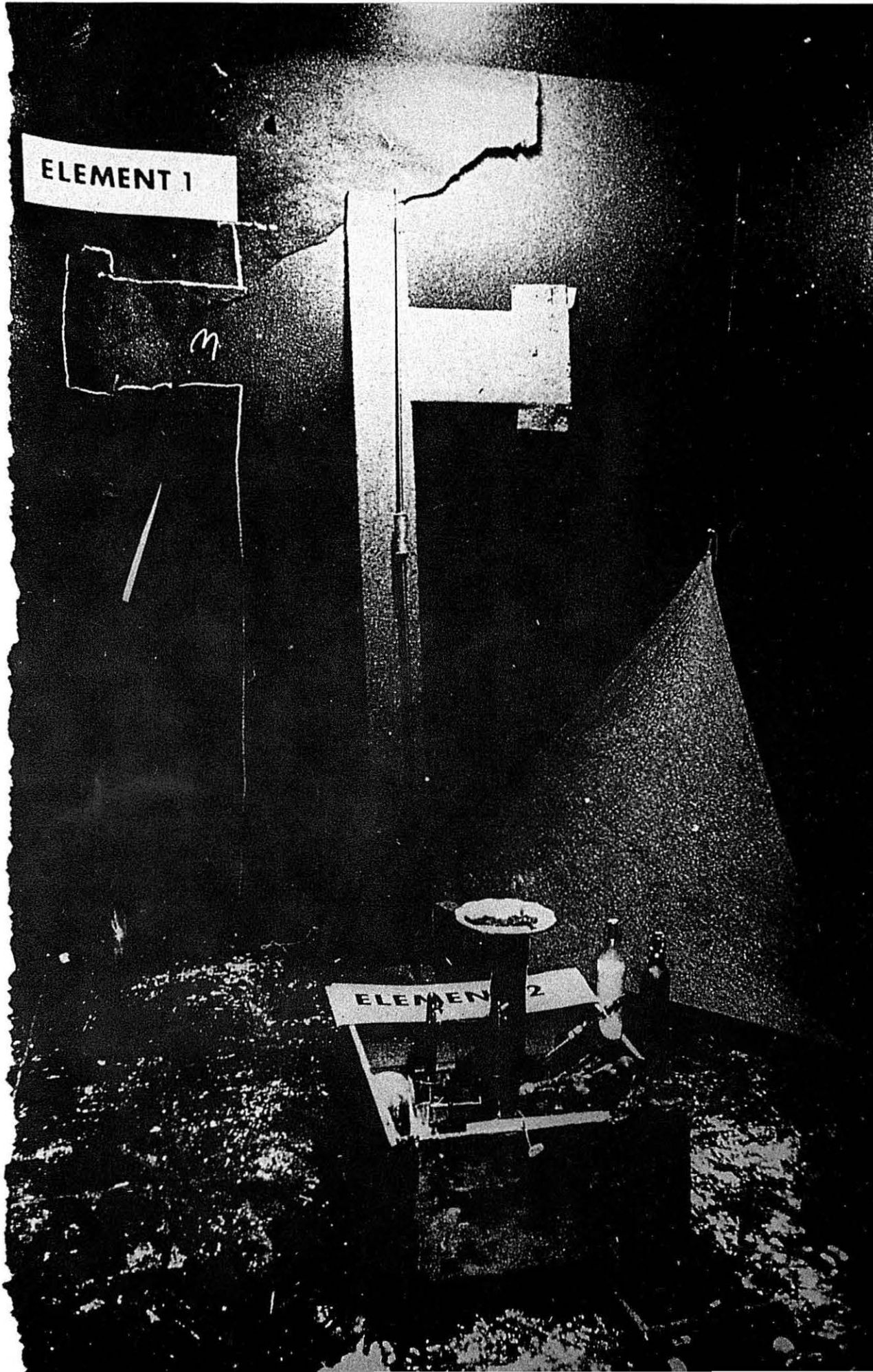

Foto: Ute Klophaus © VGB-Bonn.

Ute Klophaus **Joseph Beuys: Manresa**

The long, narrow Gallery produced an effect of great depth by virtue of the dark colouring of the walls. On a transversal wall it was possible to see a half cross of grey felt. It was taller than a person. on the dark wall, chalk marks completed the cross by outlining its other half. A label saying «Element 1» was fixed here. In front of this, on the floor, there was a box with several materials for chemistry experiments, and another label, «Element 2». Joseph Beuys operated with the said box. Stretching out his hand, he held different elements composing «Element 2», placing them before the point of intersection of the arms of the cross, «Element 1». We could hear the sound of a piece of music and Beuys' voice shouting «Where is Element Number Three?!» This deliberate shout was for me something very penetrating, like a kind of spell. The atmosphere was impregnated with mysticism. It seemed to me as if Beuys were invoking the non-material inside us and around us. His action was an invitation, as I see it, to rise above material limits and extend our own being.

Reproduced from the Catalogue «Joseph Beuys. Nueve acciones fotografiadas por Ute Klophaus» published by Fundació Caixa de Pensions, Madrid, October 1985

La galeria estreta i allargada produïa un efecte de gran profunditat a causa de la tonalitat fosca amb la qual se n'havien revestit les parets. En una paret transversal es podia veure mitja creu de feltre gris. Tenia una alçada superior a la d'una persona. Damunt l'obscura paret uns traços fets amb guix completaven la silueta de la creu. En aquest indret hi havia un rètol que deia «Element 1». Al davant, damunt el terra, hi havia una caixa amb diversos materials per a experiments químics i un altre rètol: «Element 2». Joseph Beuys operava amb aquesta caixa. Amb el braç estès, sostenia un darrera l'altre diversos objectes continguts a l'«Element 2», i els situava davant del punt d'intersecció entre els dos braços de la creu, l'«Element 1». Se sentien els sons d'una música i la veu de Beuys que cridava: «on és l'Element 3?». Aquest crit deliberat, jo el vaig sentir com si fos molt penetrant i en el to d'un conjur. L'atmosfera estava impregnada de misticisme. Em va semblar que Beuys invocava allò no material que hi havia dins nostre i al voltant nostre. La seva acció, segons em va semblar a mi, ens convidava a elevar-nos per sobre de la limitació material i a eixamplar el propi ésser.

Texts reproduïts del catàleg «Joseph Beuys; Nueve acciones fotografiadas por Ute Klophaus» editat per la Fundació Caixa de Pensions, Madrid, octubre 1985.